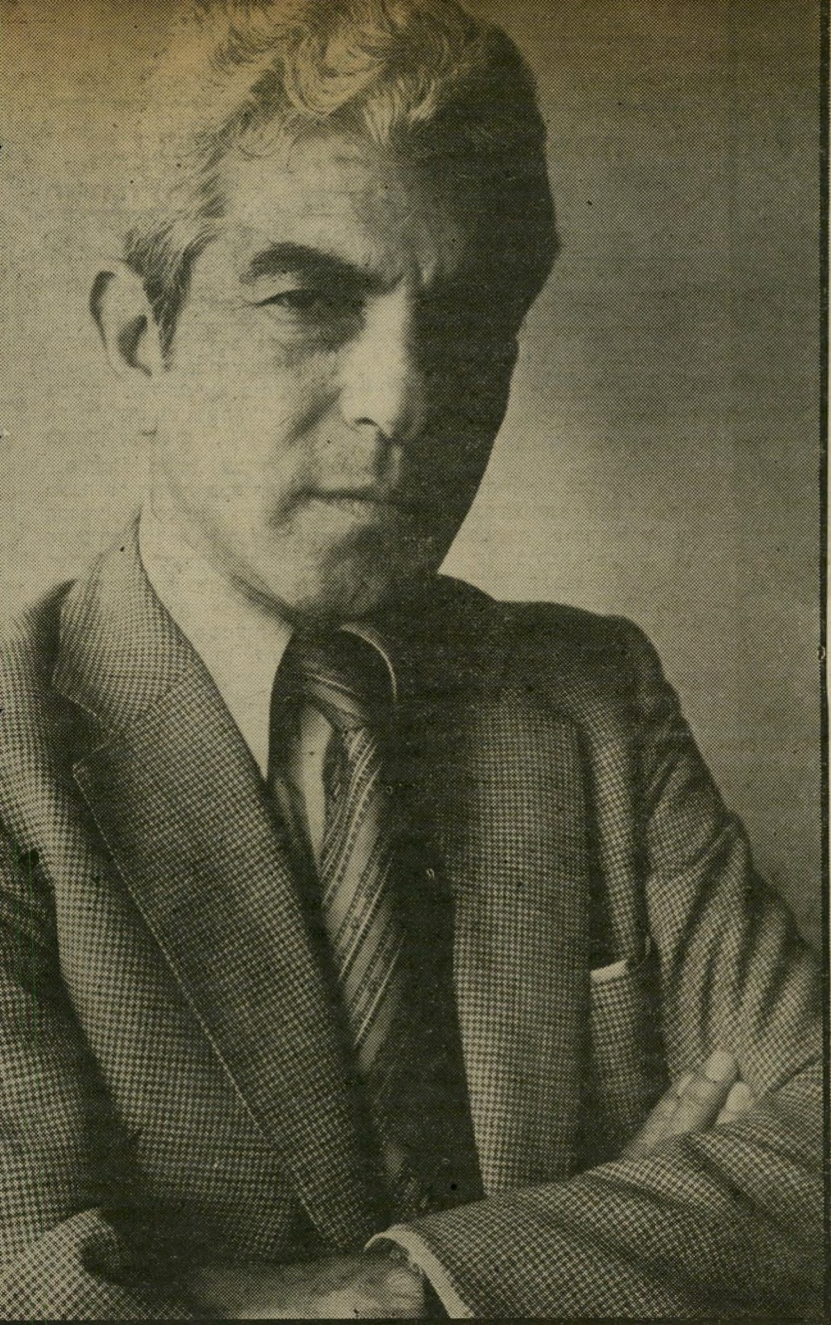

מנהיג סרטאווני
„פשעים אנטישמיים שעוררתיים“

הנוסח המלא של הראיון עם עיצאם סרטאווני, שגרם לסנסציה עולמית - והרקע של יוזמתו החדשה

„אש"ד עזר לבגין“

אילו היה קיים פרס עולמי על אמץ-לב, היה עיצאם סרטאווני יכול להיות מועמד ראשי לקבלתו.

מזה שנים מופיע שמו בראש רשימת המועדים-לרצח של קבוצות-הרג קיצור גיות, שכבר הספיקו לרצוח כמה וכמה מפעילי אש"ף, אנשי המחנה המתון.

בניגוד לרבים מעמיתיו בצמרת אש"ף, המשמיעים את דעותיהם בזכות השלום בחזית-הדרום, והנפגשים עם אישים ישראליים בסודי-סודות, משמיע סרטאווני את דעותיו בגלוי, ואף פועל על פיהן בפומבי. בי. תחשם וחצי השנים האחרונות נפגש עם ישראלים לא-מעטים, רובם ציונים מוצהרים.

באפריל שעבר, כאשר כונס מושב המור עצה הלאומית הפלסטינית בדמשק, הופיע סרטאווני בבירה הסורית, שבה דמו הפקר. הוא נכנס לסוריה בלי אשרת-כניסה, בהצמדו לפמליה האישית של יאסר ערפאת, וכך גם יצא ממנה.

במושב המועצה, שבה נקבע הטון על ידי הקיצוניים, קם סרטאווני ותבע את רשות-הדיבור כדי לדווח על מגעיו עם כוחות-השלום הישראליים. כשהדבר לא ניתן לו, השמיע את מחאתו בפומבי, הגיש את התפטרותו (שלא התקבלה) ואף כינס בדמשק עצמה מסיבת-עיתונאים, שעוררה סנסציה עולמית.

כל אלה היו מעשים אמיצים כי יותר. אך השבוע עזה על כולם. הוא עשה את מעשה שלא נעשה מי עולם: מעד עמודיו של עיתון מע" רבי חשוב מתח ביקורת פומבית על המדיניות של אש"ף וקרא כי צורה חד-משמעית לדושיה ישרי-אדיר-פסטיני.

הוא עשה זאת בראיון שהעניק לאריק רולו, הממונה לענייני המרחב של העיתון החשוב ביותר באירופה, לה מונד הפארי סאי. רולו, יהודי-צרפתי שגולד במצויים, נמנה עם ידידיו של סרטאווני. הוא פירסם את הדיעה בעיתונו ביום השני, 22 בינואר 1982, תחת הכותרת: „הערבים צריכים לחזק את מחנה-השלום הישראלי“ — הצהיר באוזנו מר עיצאם סרטאווני, יועצו של מר ערפאת.

להזן הכתבה במזוזה ובזשונה:

הערבים, ובייחוד הפלסטינים, סייעו לביצוע מדיניות-הסיפוחים של ישראל — וזהו התיוח שהשמיע באוזניו ד"ר עיצאם סרטאווני, חבר המועצה הלאומית (הפרי למנט) הפלסטינית, ואחד היועצים של יאסר ערפאת, מ"ר אש"ף למדיניות בינ-לאומית. „יתכן“, אמר, „כי מר בגין מבקש להשיג את העם הפלסטיני ולהציג קיע סופית את מולדתנו. אולם אין זו סיבה לכך שנעניק לו את האמתלות והמצעים להשגת יעדיו.“

לדעת המחנה הפלסטיני, סיפוח הגולן לא היה אפשרי אילו היו למחנה-השלום הישראלי ולו רק תריסר נציגים בכנסת, כי הרכב הכנסת היה מאפשר להם למלא תפקיד מכריע. „לא ידענו לתרום להצ"ח לתת הכוחות הדמוקרטיים והמתקדמים בישראל, אשר בניגוד למה שנדמה, יש להם קהלי-בוחרים פוטנציאלי רחב יחסית.“ יש בעיני סרטאווני, מחנה-השלום אינו מורכב רק מרק"ח ומשל"ח, אלא גם מן

הקבוצות והאישים, הציונים והבלתי-ציונים, המקבלים את העקרונות הנכונים: שיבת ישראל לגבולות 1967, ההכרה בזכות העם הפלסטיני להגדרה עצמית ולמדינה ריבונית, וההכרה באש"ף כי בנציגו הבלעדי.

אם תנועת של"י — אשר מנהיגיה הבולטים ביותר הם הגנרל (מתי) פלד ומר אורי אבנרי — לא השיגה בבחירות האחרונות את ארבעת או חמשת המנדטים שהיא יכולה לייחל להם, הרי זה מפני שלא היתה לה אמינות בעיני הישראלים — ובכך אשמים במידה רבה הפלסטינים, לדעת מר סרטאווני. „השיחות הסודיות שקיימתי עם אנשי-הקידמה הישראלים מאז סתיו 1976, על פי הוראה של הנהגת אש"ף, ולאחר מכן באישור המועצה הלאומית הפלסטינית (מארס, 1977), היו צריכות להיות פומביות. היו צריכים להודות בהן, להצדיק אותן ולהגן עליהן באוזני העולם הערבי ובאוזני דעת-הקהל הישראלית.“

אכן, בעיני המנהיג הפלסטיני היה צורך חיוני במחווה דרמטית ונועזת. „היה עלינו להזמין את בעלי-שיחנו הישראלים לביירות,

Les Arabes devraient renforcer le «camp de la paix israélien» nous déclare le conseiller de M. Arafat M. Issam Sartaudi

Les Arabes, en particulier les Palestiniens, ont favorisé la mise en œuvre de la politique expansionniste d'Israël : telle est la thèse que nous a exposée le docteur Issam Sartaudi, membre du

par le découragement. «L'intransigeance de la coalition de M. Begin et l'insensibilité du parti travailliste israélien devraient nous inciter, au contraire, à redoubler d'efforts pour ne pas tomber dans

הכותרת של „לה מונר“

„הערבים צריכים לחזק את מחנה-השלום הישראלי“

פעלתי מחוץ להנהגות של נציגי העם הפלסטיני. בכל זאת הוא סבור כי עמיתיו שגו כאשר הניחו לייאוש להשתלט עליהם. „להיפך, הקיצוניות של הקואליציה של מר בגין וחוסר-ההבנה של מיפלגת העבודה הישראלית היו צריכות להמריץ אותנו להכפיל את מאמצינו, תחת להיכנס למלכודת אשר אויבי השלום הטמינו לנו.“ מר סרטאווני כבר פתח כמאמר צימ דחידוש תרשימי הישראליים פלסטיני „על כמים מוצק יותר ור רחב יותר“. הוא מקווה להשיג תחילה את אישור אש"ף, ולאחר מכן את אישור הליגה הערבית, אם אפשר בוועידת-פיסנה קרובה.

אבו-נידאל, „בוגד בשרות ישראל“

האם הוא אדם האהב לנהל מאבק-יחיד?

לא, הוא משיב, נהפוך הוא.

יותר ממיליון וחצי פלסטינים כי שטחים הכבושים, לפחות, מבינים את החשיבות הגורלית של דעת הקהל הישראלית, ומעריכים מאוד את התמיכה המוסרית והמעשית שהם מקבלים מירי הדמוקרטים הישראליים, מוז פני הדיכוי של מישטר-הכיבוש.

„אש"ף צריך להביא בחשבון את הדיעות והשאיפות של העם הפלסטיני, ובמיוחד של החלק החי בשטחים הכבושים, כי אחרת הוא מסתכן באובדן ייצור גיורת ותפקידו.“ קובע מר סרטאווני בתו-קף.

האם אין הוא חושש שמא יהיה הקורבן הבא של קבוצת-הפורשים הפלסטינית של אבו-נידאל, המאיימת לרצוח את „הבוגדים“ הדוגלים, כמוהו, בדו-שיח ובפשרה?

„בניגוד למה שנראה“, אמר לנו בעל-שיתנו, „אבו-נידאל אינו חבר קיצוני של חזית-הסירוב, אלא בוגד שהעמיד את עצמו לרשות השרותים הישראליים. שרותי-הביטחון האוסטריים הוכיחו, בלי שום של ספק, כי אנשיו של אבו-נידאל לא זו בלבד שרצחו את היינץ ניטל, חבר עיריית וינה, באחד במאי 1981, ותקפו, באוגוסט, את בית-הכנסת של וינה, אלא שהם גם רצחו באחד ביוני את נציג אש"ף בבריסל, נעים חאדר. הם התכוונו לרצוח את יאסר ערפאת במהלך ביקור שעמד לערוך בווינה כעבור שבוע.“

„מ, מלכך ישראל, מעוניין די חסל את נציגינו? מי מעוניין די הבאיש את ריחה של תנועת ההתנגדות הפלסטינית על-ידי פשי עים אנטישמיים שעוררתיים?“

אנחנו מציגים לעצמנו שאלות חמורות עוד יותר. „המשיך סרטאווני, „מאז שחברי קבוצת אבו-נידאל, שנעצרו על-ידינו בי ביירות, הדוד בכך, שגויסו על-ידי המוסד (המשך בעמוד 8)

